

Lietas dalībnieks pamatlietā

ML

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai Eiropas Parlamenta un Padomes 2012. gada 22. maija Direktīvas 2012/13/ES⁽¹⁾ par tiesībām uz informāciju kriminālprocesā 4. pantam, Direktīvas 2012/13/ES 8. panta 2. punktam, tiesībām uz brīvību un personas neaizskaramību, kas noteiktas Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 6. pantā, tiesībām uz aizstāvību, kas noteiktas Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 48. panta 2. punktā, kā arī tiesībām uz lietas taisnīgu izskatīšanu, kas noteiktas Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. pantā, atbilst tas, ka valsts iestādes aizturētajai personai tās aizturēšanas laikā nepaziņo rakstveidā visu (pilnīgu) informāciju, kas noteikta Direktīvas 2012/13/ES 4. panta 2. punktā (it īpaši par tiesībām uz piekļuvi visiem lietas materiāliem), tādējādi neļaujot tai apstrīdēt šādu nesniegto informāciju Direktīvas 2012/13/ES 8. panta 2. punkta izpratnē. Gadījumā, ja atbilde uz šo jautājumu ir noliedzīga, vai šāds Eiropas Savienības tiesību pārkāpums jebkurā kriminālprocesa stadijā ietekmē personas brīvības atņemšanas likumību aizturēšanas vai pirmstiesas apcietinājuma laikā, kā arī ja tiek pagarināts pirmstiesas apcietinājums, ņemot vērā Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 6. pantu un Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 5. panta 1. punkta c) apakšpunktu? Vai atbildē uz iepriekš minētajiem jautājumiem ir nozīme tam, ka aizturētā persona tiek apsūdzēta smagā noziedzīgā nodarījumā, par kuru saskaņā ar valsts tiesību aktiem ir paredzēts brīvības atņemšanas sods ar minimālo ilgumu 15 gadi?
- 2) Vai Padomes 2004. gada 25. oktobra Pamatlēmuma 2004/757/TI⁽²⁾, ar ko paredz minimuma noteikumus par noziedzīgu darbību pazīmēm un sodiem narkotisko vielu nelikumīgas tirdzniecības jomā, 4. pantam, lojālas sadarbības principam, kurš noteikts Līguma par Eiropas Savienību 4. panta 3. punktā, un Līguma par Eiropas Savienības darbību 267. pantam, Līguma par Eiropas Savienības darbību 82. un 83. pantam, tiesībām uz lietas taisnīgu izskatīšanu, kas noteiktas Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. pantā, samērīguma principam, kurš noteikts Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 49. panta 3. punktā, kā arī samērīguma, vienotības, efektivitātes un Savienības tiesību pārākuma principam pretrunā ir tāda valsts tiesību norma kā Slovākijas Kriminālkodeksa 172. panta 3. punkts, kurā noteikts sods par narkotisko vielu nelikumīgu tirdzniecību un kurā tiesai nav ļauts piemērot brīvības atņemšanas sodu, kas ir īsāks par 15 gadiem, nesniedzot iespēju ņemt vērā sodu individualizācijas principu? Vai, lai atbildētu uz šo jautājumu, ir nozīme tam, ka narkotisko vielu nelikumīga tirdzniecību ir veikusi noziedzīga organizācija Eiropas Savienības tiesību izpratnē? Vai noziedzīgas organizācijas jēdzienam Padomes 2008. gada 24. oktobra Pamatlēmuma 2008/841/TI⁽³⁾ par cīņu pret organizēto noziedzību 1. panta izpratnē ir autonoma piemērojamība, ņemot vērā Tiesas pastāvīgo judikatūru saistībā ar Savienības tiesību vienotu piemērošanu?

⁽¹⁾ OV 2012, L 142, 1. lpp.

⁽²⁾ OV 2004, L 335, 8. lpp.

⁽³⁾ OV 2008, L 300, 42. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2017. gada 4. septembrī iesniedza Vrhovno sodišče Republike Slovenije (Slovēnija) – Milan Božičević Ježovnik/Slovēnijas Republika

(Lieta C-528/17)

(2017/C 374/29)

Tiesvedības valoda – slovēņu

Iesniedzējtiesa

Vrhovno sodišče Republike Slovenije

Pamatlietas puses

Prasītājs: Milan Božičević Ježovnik

Atbildētāja: Slovēnijas Republika

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai importētājs (deklarētājs), kurš preču ieviešanas brīdī lūdz piešķirt atbrīvojumu no PVN samaksas (imports saskaņā ar 42. muitas procedūru), jo preces ir paredzēts piegādāt uz kādu citu dalībvalsti, ir atbildīgs par PVN samaksu (ja vēlāk tiek konstatēts, ka nav izpildīti atbrīvojuma piešķiršanai nepieciešamie nosacījumi) tāpat, kā viņš ir atbildīgs par muitas parāda samaksu?
- 2) Ja atbilde ir noliedzīga, vai importētāja (deklarētāja) atbildība ir tāda pati kā nodokļu maksātāja atbildība, kurš veic preču piegādi Kopienas iekšienē, kas ir atbrīvota no nodokļa saskaņā ar PVN direktīvas 138. panta 1. punktu?
- 3) Vai šajā pēdējā minētajā gadījumā importētāja (deklarētāja), kura nolūks ir ļaunprātīgi izmantot PVN sistēmu, subjektīvais elements ir jāvērtē atšķirīgi no gadījuma, kad notiek PVN direktīvas 138. panta 1. punktā minētā preču piegāde Kopienas iekšienē? Vai šādam vērtējumam ir jābūt liberālākam, ievērojot faktu, ka 42. muitas procedūrā atbrīvojumam no PVN samaksas vispirms ir jāsaņem muitas iestādes atļauja, vai tomēr tam ir jābūt stingrākam, jo runa ir par darījumiem, kas ir saistīti ar trešo valstu izcelsmes preču pirmo ieviešanu Eiropas Savienības iekšējā tirgū?

Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (sestā palāta) 2017. gada 7. jūlija spriedumu lietā T-215/15 M. Y. Azarov/Eiropas Savienības Padome 2017. gada 7. septembrī iesniedza Mykola Yanovych Azarov

(Lieta C-530/17 P)

(2017/C 374/30)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzējs: Mykola Yanovych Azarov (pārstāvji – A. Egger un G. Lansky, advokāti)

Otra lietas dalībniece: Eiropas Savienības Padome

Apelācijas sūdzības iesniedzēja prasījumi:

- 1) atcelt Vispārējās tiesas 2017. gada 7. jūlija spriedumu lietā T-215/15;
- 2) pašai pieņemt galīgo nolēmumu lietā un atcelt Padomes 2015. gada 5. marta Lēmumu (KĀDP) 2015/364, ar kuru groza Lēmumu 2014/119/KĀDP par ierobežojošiem pasākumiem, kas vērsti pret konkrētām personām, vienībām un struktūrām saistībā ar situāciju Ukrainā ⁽¹⁾, kā arī Padomes 2015. gada 5. marta Īstenošanas regulu (ES) Nr. 2015/357, ar kuru īsteno Regulu (ES) Nr. 208/2014 par ierobežojošiem pasākumiem, kas vērsti pret konkrētām personām, vienībām un struktūrām saistībā ar situāciju Ukrainā ⁽²⁾, ciktāl tie attiecas uz apelācijas sūdzības iesniedzēju, un piespriest Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus Tiesā un Vispārējā tiesā;
- 3) pakārtoti 2) punktā ietvertajiem prasījumiem nodot lietu atpakaļ Vispārējai tiesai nolēmuma pieņemšanai atbilstoši Tiesas spriedumā ietvertajam juridiskajam vērtējumam un lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšanu atlikt.

Pamati un galvenie argumenti

Savas apelācijas sūdzības pamatojumam apelācijas sūdzības iesniedzējs izvirza šādus pamatus.

- (1) Vispārējā tiesa nav ievērojusi LESD 296. pantu un Pamattiesību hartas 41. pantu, konstatējot, ka Padome ir pamatojusi ierobežojošos pasākumus, nepieļaudama kļūdu tiesību piemērošanā. Padome neesot pietiekami specifiski un konkrēti norādījusi pamatojumu.
- (2) Vispārējā tiesa ir kļūdaini konstatējusi, ka Padome nav pārkāpusi pamattiesības. Vispārējā tiesa ir kļūdaini novērtējusi tiesību uz īpašumu un darījumdarbības brīvības aizskārumu. It īpaši, Vispārējā tiesa ir kļūdaini nospriedusi, ka pasākumi ir atbilstoši un samērīgi. Tāpat Vispārējā tiesa ir pieļāvusi procesuālas kļūdas un ir pārkāpusi procesuālas tiesības.